

3 жовтня. Концерт камерної музики. Виконавці – Юрій Насушкін та Лідія Стратулат

Зустріч чи прощання, радість чи смуток?..

3 жовтня в програмі фестивалю було відзначено концертом іспанських гостей Юрія Насушкіна (скрипка) та Лідії Стратулат (ф-но). Цей творчий союз існує більш 30 років, а їх репертуар відомий в усьому світі, наприклад, вони неодноразово були першими виконавцями цілого ряду творів сучасних авторів. Дует не вперше приймає участь у «Харківських асамблеях». Цього разу музиканти представили програму з творів Й. Баха, Ф. Шуберта та Й. Брамса.

Концерт відкрила **Соната для скрипки та клавіру №5 Й. С. Баха** в чотирьох частинах, тональність якої – *f-moll* – одразу налаштувала публіку на особливий стан. Навіть погляд виконавців під час виходу на сцену був зосередженим та спокійним. «Монолог» скрипки у першій частині (*Largo*) настільки повільно розгортався, що іноді здавалося враження, немов би скрипка і фортепіано грають самі, а їх виконавці такі ж слухачі, як і всі присутні. Друга частина (*Allegro*) ненадовго «втягнула» слухачів в бурхливий діалог, який в свою чергу поступився місцем частині споглядального характеру (*Adagio*). Дует був настільки проникливим, ніби музиканти розповідали свою, особисту історію. *Vivace* розвіяло «марєво спокою», постійні синкопи надали музиці більш напруженого характеру. Але все впевнено закінчилось на мажорній ноті.

Поки Юрій та Лідія готувались, ведуча Ольга Губко розповіла про наступний номер – **Скрипкову сонату № 2 ор. 137 Ф. Шуберта**. Виявляється, що Шуберт не балував скрипалів своїми творами. Ця і ще дві сонати були написані під час романтичних очікувань та розчарування першого кохання, яке відбулось у вісімнадцять років. Звуки скрипки в дуеті з фортепіано найяскравіше передають ці почуття, тому це рідкісний твір в спадщині композитора. Його незвичність підкреслена навіть жанровим визначенням – сонатина, що зумовлено камерним характером музики та технічною доступністю для виконавців. Але незважаючи на «легкий» рівень твору для музикантів такого рангу, вони перетворили його в справжню музичну «подію» вже з перших звуків – рішучих, «з характером». Якимизацікавленимибули очі скрипаля! Він майже дивувався кожному звуку, а його скрипка співала немов жива людина. Партія фортепіано, навпаки, стримувала цю емоційну хвилю, додаючи переконливості мелодії. Це придавало дуєтові надзвичайнуціліність, гармонію доповнення одного одним. Тут були конфлікти і рішення, активна боротьба та нотки смутку, здатність хвилюватись та впевненість до дій. Як пізніше Лідія Семенівна зазначить в інтерв'ю: «Сонату Шуберта ми играли когда-то давно в молодости, и совершенно иначе ее слышали ... другую музыку играли. А вот сейчас она такая, потому что мы стали другими».

Після такого сплеску емоцій почався антракт. Майже всі слухачі обмінювалися враженнями, щось енергійно обговорювали. Другевідділення концерту додало контрасту, посиливши ноти ліричності та чуттєвості. **Соната для скрипки і фортепіано № 1 ор. 78 Й. Брамса** створювалася під враженням звістки про смерть Фелікса Шумана – сина композитора Роберта Шумана. В основі задуму твору – зіткнення юного життя і смерті. З першої частини слухачіпоринаютьу світ дитинства. Музика розповідає про зародження перших почуттів героя, перших хвилювань, однак всі проблеми здаються ще такими дрібними. Виконавцям вдалося передати і емоційну теплоту, і схвильованість. Погляд Юрія Насушкіна був такий промовистий, як і тембр його скрипки, що ніби зігрівав теплом свого звучання, «спілкуючись» з публікою. «Так? Ви теж це згадали?» – читалось в його очах. Інтенації зітхань чергуються з рухом траурної процесії у першій частині, а схвильований голос скрипки втілює образ самого героя, який поки що наївно ставиться до будь-яких проблем. Контрастом до цієї картини виступає стан просвітленого спокою у другій частині, у якій герой намагається знайти відповіді на питання, головне з яких – питання життя чи смерті, що супроводжується безліччю сумнівів: «Що це? Сон? Чи все відбувається насправді?..». Наступні частини представляють вжегероя, якийподорослішав і здатний на відповідальність, здатний прийняти реальність, якою б вона не була. Тема другої частині

з'являється і в кінці незвичного для мажорної сонати сумного фіналу, приносячи з собою заспокоєння.

Оплески огорнули весь зал. «Браво!» кричали з балконів. Квіти. Концерт пройшов блискуче, підтвердження чого стали два номери на «біс». Лідія в інтерв'ю висловила думку, що публіка в Харкові особлива і сюди завжди приємно повертатися. Так! Ми особлива публіка, бо в нас особливі гості.

Студентка 1 курсу Анастасія Звягінцева